

כוג'ביוס למערכת

שאותו יהודי אינו שומר תורה ומצוות, ובעולם המושגים שלו הוא אינו מכיר את הגאולה ומלך המשיח. 'אלה הם דיבורים פראיים', אומר הרבי באותה שיחה, 'אך בתקופה פראית כזו, צריך לפעול כך'. מצד שני, ידועה שיחתו של הרבי בכינוס השלוחים תשנ"ב, שכאשר הולכים ללמד את בשורת הגאולה, צריך לעשות זאת באופן המתקבל אצל כל אחד לפי שכלו והבנתו.

ואיני יודע סתירה זו מהי, כי עצם הענין מה שמדברים עם יהודי שאינו שייך לתורה ומצוות, ואעפ"כ מדברים עמו אודות משיח, ומשיח נאוהרי זו הנהגה פראית, ואעפ"כ צריכים לנהוג כן.

אבל אופן הדיבור, דהיינו איך שמדברים עמו, צריך להיות באופן שיתקבל בשכלו, ובמילא לא צריך לבוא למסקנא שלו שם, שלפעמים צריך להתעסק באופן פראי ולפעמים באופן המתקבל, אלא שבכל פעם צריך להיות באופן פראי, שלא צריך להתחשב במצב המתקבל בקיום התומ"צ, וצריכים להתעסק עמו בענייני משיח. ולאידך בכל פעם צריך להיות ההשפעה עליו באופן שיתקבל בשכלו, ולא לדבר עמו באופן פראי, וכמו שהמשיך שם הרב בוקיעט.

כן יש להעיר על דברי הרב בוקיעט, בחלק שמדבר שצריך להיות ענין הגאולה בכל דבר. אלא שבתוך דבריו הפריז על המדה, שכתב שם: פעם היו שרים לתינוקות בעריסה את השיר היהודי "תורה איז די בעסטע סחורה", והיום צריך לשיר עם התינוק "יחי אדוננו". וכנראה התכוון לומר שבנוסף לשיר המקובל "תורה איז די בעסטע סחורה", יש לשיר גם השיר "יחי אדוננו", וכפי שהרבי אמר כמה פעמים שכל ההוראות שלו אינם באים על חשבון עניינים אחרים, ובמיוחד בקשר לשיר הזה, שהרבי הזכיר לשבח את הנהגה זו של שירת השיר הנ"ל.

פנחס קארן
קראון הייטס

וממילא לפי דעתו היה צריכים לחזור ולעשות קידוש עוד הפעם.

ותמה תמה אקרא והלא אין הנדון דומה כלל וכלל, כי מה שכתב הרבי הרש"ב נע היה זה ענין חדש וממילא יכולים לאמר שזה ענין של וודאות, אבל כשישנם כמה דעות ועל זה פוסק אדה"י שלא להפסיק ומוסיף **שאפשר** לא יצא, ברור שהאפשר הוא ענין של ספק ואדה"י מדגיש את זה בכדי להזהר שלא להפסיק.

ובכלל שיטת אדה"י שמביא הלכה באופן ברור, וכשישנם כמה דעות פוסק כאחד מהם או בביטוי של ולכתחילה יעשה כזה, ורואים את זה בפס"ד שלו בנוגע ברכת "על מצות תפילין" עיין בסידור. וגם עיין בסידור הלכתא רבתא לשבתא לאחר שמביא כמה חששות בענין איסורא דאורייתא משתמש בלשון "יהמחמיר תבוא עליו ברכה או הרי זה כבורר" וכו', שזה ענין לא ברור. ממילא על פי זה פוסק הגה"ח ר' אברהם חיים נאה שפה יש חשש ברכה לבטלה. ופשוט עפ"י שכל הישר באם אדה"י רצה **לחזור את הקידוש** עוד הפעם היה כותב את זה בכדי שלא לטעות, וממילא כותב על זה הרב נאה ז"ל מה לעשות, אבל פשוט שלא לחזור. והרבי מביא פסקיו מספרו קצות השלחן כמה וכמה פעמים, וקשה להבין היאך יכולים לעשות גזירה שווה כזו.

ולפעול רציתי להמליץ בטוב על הרב חיימסון כי לבסוף מביא, לשאל מהרב מורה הוראה באם קרה שהפסיק.

הרב יהודה צבי פאגעלמאן
וואסטר

כיצד משפיעים?

בירב שיחי שפורסם בגליון 331 מתייחס המנחה, שלכאורה ישנה סתירה בין שתי שיחות, בשיחה א' אומר הרבי שאפשר לגשת ליהודי ולשוחח איתו על 'משיח נאו', למרות

משפחת האדמו"ר מטשורטקוב

בגליון 333 ע' 16 נדפסה אגרת קודש של כ"ק אדמו"ר מה"מ שיל"ו בפירסום ראשון, ובה כותב הרבי אודות ביקורו של כ"ק אדמו"ר הרה"ק רבי ישראל מטשורטקוב זי"ע, בברלין, בקיץ תרפ"ח, כן מזכיר הרבי את שני בניו של האדמו"ר מטשורטקוב. הכוונה היא להאדמו"רים רבי דוב בער ורבי נחום מרדכי מטשורטקוב, ששניהם יחד מלאו את מקום אביהם אדמו"ר רבי ישראל מטשורטקוב, אחרי הסתלקותו בעיר ווינה.

באגרת מוזכר גם נכדו של האדמו"ר מטשורטקוב, ילד בן שתיים-עשרה. הכוונה היא להרה"ח וכו' ר' דוד משה פרידמן בנו של האדמו"ר רבי דוב בער, והיה גר בלונדון, ולב"ע בשנת תשמ"ח.

הרב אברהם משה קראוס
אבד"ק וואגאש, לונדון

בין "אפשר" ל"אפשר"

קראתי את המאמר מהרב מרדכי חיימסון שיחי בנוגע השאלה באם לענות ברוך הוא לברוך שמו כששומע הקידוש ממי שהוא על-מנת לצאת חובת קידוש, ולאחר שמביא כל הדעות והמסקנא של אדה"י שצריכים להזהר שלא להפסיק, **"ואפשר"** – אומר אדה"י – שאפילו בדיעבד לא יצא, ומביא פסק של הגה"ח ר' אברהם חיים נאה ז"ל שלא יחזור מפני חשש ברכה לבטלה, כי אדה"י משתמש בלשון ואפשר שזה מורה על ספק. ובסיום בא הרב חיימסון לידי מסקנא מיוסד על מה שאמר כ"ק אדמו"ר הרי"צ ני"ע, על אביו כשכתב בענין חדש בחסידות הביטוי "ואפשר" שהאפשר של אביו זה אצלו וודאות – ועל זה אומר הרב חיימסון כי המלה אפשר של אדה"י הוא ענין של וודאות,